

mõistus volema. Agga temma ei walwand ennast mitte, ei pannud mitte tähhele, kuidas se furri mõtte, et temma poeg ennam ei piddant suggogi temmaste holima, nenda temma süddame sees juurt wöttis, et wähhe awalt ikka tiggedamaks sai, omma poia, ja isseärraniste omma minnia wästo, kelle peale emma faddeda silmiga wahtis kui selle peale, kes olleks kallimat warrandust temma käest ärrawötnud. — Se faddedus ja tiggedus wöttis ikka suggawamalt emma süddames juurt ja kasvis wimaks awwalikko wiibaks ja waenuks. — Ei fölband ühtegi mis minnia teggi, siis olli temma laist, siis holeto, siis rojane, ja kui sesuggust alwa naest laitis temma ãm tedda fa rahva wästo, nenda et keik nabri rahwas tedda, ãmma tühja jutto pärast, wägga alwaks pidasid ning mitmele halle meel olli mehhega, et Jumala nuhtlus temma peale olli langend, sesugguse fölwato naesega ellada. — Ei millalgi ei waatnud õm lahke silmidega omma minnia peale, millalgi temma ei kuulnud üht taast ja armsa fanna temma suust, waid aina ükski tiggedad ja hoplikud sanud. Siiski ei ärritanud minnia millalgi omma ãmma wiibale, ei millalgi ei annud temma temmale õigust, temmaga riidleda ja tapleda, waid auustas tedda ja olli taassane omma mehhe emma wästo. Agga külse waene walwas mitto ööd, nuttes ja Jummalat pallubes, et temma isse ommast rohkest armust piddi

omma rahho. Waimo maiasse saatma, et se truhinge sõbber piddi ãmma süddames aasset wötna, kes meile ütleb: „omma rahho annan ma teile!“ — Se wagga mõtte ja allandlik palve telas minnia süddame seest keik furja wiibha ja tiggedust ãmma wästo ärra, et sesamma kül keik temma maia-õnne ja rahho rikkus ja hea melega olleks üsna ärrafutanud, agga minnia jáhhi kindlaste palves ja palve teggemisses, et Jézand piddi ikka veel uut joudo, uut woimust temmale andma, ikka lahke ja helde olla omma ãmma wästo. — Katsus agga minnia wähhest temmale lapselikko armastussega sesuggust abbi ehk melehead tehha, kennest wanna innimes sel wägga hea meel ja rõõm on, siis võlgas ãm sedda neyde sannadega: „ei minna ei tarvita sinno käest ühtege, ma saan ilma sinno abbita isse kül töime, kassi mo silmide ast ärra!“ Olli minniale tarvis koddunt ärra miina, ja pallus ãmma allandlikult, ni kaua wätime laete járel fattuda, et neile kahjo ei piddant sündima, siis temma ei wötnud seddagí kuulda, waid wästaš: „mis mul on sinno lastega teggemist, panne neid, kuhho sa tahhad!“ — Kuiigi armsa ja illusa sannadega minnia fa tedda pallus, se ei aitand ühtege, temma südda olli fönwä kui kiivi. Ep olnud siis waese minniale muud nou, kui fannatlikkult ennast Jummalat pühha tahtmisse alla allandada, kes selle rânga foorma temma peale olli